

«Αντέχεις τα πάντα» της Κλεοπάτρας Κάτση

Κάθομαι στον καναπέ, δίπλα στο αναμμένο της τζάκι. Παρατηρώ προσεκτικά τις κινήσεις της, την ώρα που βάζει στις κούπες μας, ζεστό τσάι, βγαίνει από την κουζίνα και μου δίνει το ένα, το ακουμπώ γρήγορα στο τραπέζι.

«Μάλλον δεν το αντέχω, με καίει» το τσάι είναι όντως πολύ ζεστό και εντυπωσιάζομαι όταν αντιλαμβάνομαι, πως το κρατά ακόμα στα χέρια της.

«Εσύ πως αντέχεις;» την ρωτάω και καταλαβαίνω πως η ερώτηση μου την αιφνιδιάζει. Σμίγει τα φρύδια της και χαμογελάει αινιγματικά.

Τα μάτια της, ξαφνικά σκοτεινιάζουν και με κοιτά για μια στιγμή. Αφήνει την κούπα της στο τραπέζι (επιτέλους) και κάθεται στον καναπέ, δίπλα μου, βάζει το χέρι της στο κεφάλι της και το κρατά εκεί. Δεν μιλά, απλά με κοιτάει δίχως να με βλέπει. Περίεργο κι όμως μπορώ να καταλάβω πως κάτι άλλο σκέφτεται, ακόμα και αν τα μάτια της κοιτούν τα δικά μου.

«Εγώ αντέχω τα πάντα» η φωνή της, σπάει την σιωπή που μέχρι τώρα επικρατούσε στο δωμάτιο.

Στραβώνω τα χείλη μου και σηκώνω τα φρύδια μου, προσπαθώντας να δείξω πως δεν έχω καταλάβει, τι ακριβώς θέλει να μου πει.

Είναι σκληρή γυναίκα, με ισχυρή προσωπικότητα. Δεν φαίνεται πως επιτρέπει στον εαυτό της να πονά.

«Κανένας δεν μπορεί να αποτρέψει τον πόνο γλυκιά μου» άνοιξα έκπληκτη τα μάτια μου, ακούει και τις σκέψεις μου τώρα; Ακούω το χαχανητό της.

«Μην εντυπωσιάζεσαι, απλά έμαθα τους ανθρώπους, καλά» τα μάτια της σκοτεινιάζουν και πάλι.

Κάτι κρύβει μέσα της, ένα μυστικό ίσως. Οι εκφράσεις και τα λόγια της με βάζουν σε σκέψεις, να την ρωτήσω περισσότερα; Και αν την φέρω σε δύσκολη θέση; Όχι, δεν είναι καλή η ιδέα μου, αν θέλει θα μου το πει μόνη της, δίχως να την πιέσω.

«Θέλεις, να καταλάβεις τον λόγο, που με έκανε να είμαι δυναμική έως και σκληρή κάποιες φορές, στη ζωή μου;»

«Άρα δεν ήσουν έτσι πάντα;» την διακόπτω, δίχως να δώσω απάντηση στην ερώτηση της. Και συνειδητοποιώ πως δεν έπρεπε να το κάνω, προσπαθεί μάταια να κρύψει το δάκρυ που κύλησε από τα μάτια της. Πρώτη φορά την βλέπω να λυγίζει και αρχίζω να ανησυχώ.

«Όχι, δεν ήμουν πάντα έτσι, για να ακριβολογώ, κοντεύουν να ξεχαστούν τα χρόνια που ήμουν διαφορετική, αφού τα έζησα σε μικρή ηλικία και για πολύ λίγο καιρό.

Βλέπεις, πίστευα πως είχα την τύχη να είμαι από αυτούς, που είχαν πολλούς ανθρώπους να τους αγαπούν, δίπλα τους και αυτό με έκανε ευτυχισμένη.

Οι άνθρωποι όμως, δεν νοιάζονται για κανέναν άλλον εκτός από τον εαυτό τους. Όσο και αν θέλουν να πιστεύουν, πως μπορούν να αγαπήσουν κάποιον περισσότερο από τους ίδιους.

Και τελικά τι είναι ο άνθρωπος; ένας μεγάλος εγωιστής. Από όποια πλευρά και να το μελετήσεις. Σε κάθε στιγμή της ζωής του, προσπαθεί να κάνει κάτι δικό του, μια δουλειά, έναν σύντροφο, ένα παιδί, έναν φίλο, ένα σπίτι.

Έτσι είναι φτιαγμένος ο άνθρωπος, να ζητά ακατάπαυστα όλο και περισσότερα. Δεν σκέφτηκε όμως ποτέ, πως μόνος του πληγώνει τον εαυτό του, εφόσον κάθε επιλογή ήταν δική του.

Μόνος του αποφασίζει ποιους θα κρατήσει στη ζωή του, μόνος του επιλέγει σε ποιους θα επιστρέψει να τον πληγώσουν. Μόνος του παίρνει ρίσκα για την ζωή του. Μόνος του πλάθει το μέλλον του. Και στο τέλος μένει μόνος του.

Είναι λοιπόν ανούσιο να λες πως δεν αντέχεις κάτι, γιατί στην πραγματικότητα αντέχεις τα πάντα.

Είναι όλα αποτελέσματα των δικών σου επιλογών, είναι όλα δικά σου δημιουργήματα. Γι' αυτό, μη με ρωτάς πως αντέχω τα χέρια μου να καίνε. Είναι το λιγότερο που με πονά πλέον. Γιατί πίστεψε με, δεν υπάρχει μεγαλύτερος πόνος από αυτός της αδικημένης ψυχής».

Προσπαθώ να αναθεωρήσω όσα μου είπε και καταλήγω στο ότι έχει δίκιο, σε όλα. Δεν είχα σκεφτεί ποτέ την ζωή έτσι. Μια γυναίκα με σκυμμένο το κεφάλι, που φορά ένα μακρύ, μαύρο φόρεμα, για να κρύψει οποιαδήποτε πληγή στο σώμα της, για να δείξει πως είναι δυνατή και πως υπομένει ότι της συμβεί, γιατί όπως πολύ σωστά είπε η φίλη μου:

Στην πραγματικότητα αντέχεις τα πάντα.

<http://suffrazetteinthecity.blogspot.gr/2014/11/blog-post.html?sref=fb>